

морфозата на *греещото слънце* в огнено е един от сигурните признаци на прииждащата стихия⁷⁰. Разбира се, на твърдението за неотстъпно следваните негативни значения на знака *слънце* у Яворов убедително може да се възрази, ако се припомнят химнично структурираните „Да славим пролетта“ (1907) и „Молете неуморно“ (1908), чийто ранен семантичен аналог е „Зловещо мръщи се небето...“ (1900). От друга страна, в тези творби, дали основание да се говори за амбивалентна употреба на символиката *слънце*, за разколебаване на еднозначността, е активизирана именно *алегоричността* в символа. Не може да се отрече, че добитите значения – *Слънце-дух*, *слънце-цар*, *всеобличителен светлик* – са преднамерени, умозрителни, орнаментално-плакатни. (Както отбелязахме обаче в параграфа *дух-душа*, в „Да славим пролетта“ – поради неизбежната вече за зрелия поет автореминисцентност – *Слънцето* е с *поглед граблив и пламнал взор*, въобще надарено е все с *демонични черти*, въпреки афишираната му духовност и божественост, и излъчва несъмнено разрушителна енергия.) Тази творба интригува и с друга препратка – към „Градушка“. „Слънцето съм аз! След миг ще бъда облак – аз...“ е реплика, определено лаконизираща плавните и неусетни трансформации на *огъня* във *влага/хлад*, характерни за лирическото движение в ранната поема. Т.е., отново е налице опит да се синтезират полярностите – *плът* – *дух*; *Слънце* – *Земя*; *аз* – *ти*, за да се преодолее декларативността на емблематичните опозиции. В този смисъл „Да славим пролетта“ и „Демон“ са сродни по ефекта на своите внушения: и в двете творби, откровено апологетизиращи *духовното*, контаминирането на противоположни субстанции е основен изразен похват. То значително допринася за плакатния им рисунък. И точно в два от най-късните си текстове – „Покаяние“ и „В часа на синята мъгла“ – Яворов изцяло се връща към остарели значения в своята поезия, прибегвайки до негативните конотации на символиката *слънце*, буквално пренасяйки нейната семантика